

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

www.lachairoi.org

Nr. 52

‘Tongen’ zijn ‘talen’

In die tijd was ik zeven jaar en mijn broer, die negen was, ging eerder naar school dan ik. Hij bracht op zekere dag zijn eerste taalboek mee naar huis. Hij legde het met verschoonbare trots opvallend op onze salontafel. De titel ervan was *The Mother Tongue*.¹ Gedreven door een zekere broederlijke jaloezie, pakte ik het op en maakte iedereen belachelijk die het in zijn hoofd haalde over zo'n onderwerp een boek te schrijven of te bestuderen. Mijn moeder krenkte mijn ego echter enigszins door uit te leggen dat 'tongue' een 'taal' is en dat '*mother tongue*' de taal is die je van je ouders leert.

In al die jaren die sindsdien zijn verstreken, ben ik dit nooit meer vergeten. Het was een stap in de goede richting bij het leren kennen van de waarheid; en in alles wat ik sinds die dag heb geleerd, heb ik nooit iets gevonden wat erop wees dat mijn moeder ongelijk had. Een 'tong' is een 'taal.' Dat feit werd van echte waarde toen ik voor het eerst het boek *Handelingen* bestudeerde, vijfenvijftig jaar geleden. Los van alle andere overwegingen brandmerkt iemand, die het tweede hoofdstuk van *Handelingen* leest en zegt dat de gave die daar beschreven wordt niet de kennis is van de talen die gewoonlijk werden gesproken door de mannen van zeventien nationaliteiten die daar worden opgesomd, zichzelf eenvoudigweg als iemand die geen waardige uitlegger is van

¹ In het Nederlands is het voorbeeld van Sellers niet zo duidelijk. De titel van het boek betekent: *De moedertaal*. In het Engels is het veel gebruikelijker om het woord 'tongue' te gebruiken als een taal wordt bedoeld. In het Nederlands komt het woord 'tong' in die betekenis vrijwel alleen voor in verschillende Bijbelvertalingen.

Gods Woord. 'Wij horen hen in onze eigen taal van de grote daden Gods spreken' (Hand. 2:8,11) was het getuigenis van de godvrezende mensen die op die dag aanwezig waren.

Als iemand de definitie van het woord *tong* uitzoekt in een woordenboek, zal hij veel nuances in betekenis vinden. Een woordenboek definieert woorden op grond van het gebruik dat ervan gemaakt wordt door mensen. Van de gegeven definities zijn er drie die in het oog springen. De eerste is een 'beweeglijk spierachtig lichaam' in de mond van de meeste gewervelde wezens en die door de mens voornamelijk wordt gebruikt voor een gearticuleerde uitspraak en door dieren om voedsel te pakken en door te slikken. De tweede definitie is 'taal van een volk'² en de derde is 'onbegrijpelijke klanken die voortgebracht worden op momenten van religieuze opwinding.'

Als de lezer elke plaats zou nagaan waar het woord *tong* voorkomt (Hebreeuws *LASHON*) in het Oude Testament en elke plaats waar het (Grieks *GLOSSA*) voorkomt in het Nieuwe Testament, wat ik nauwgezet heb gedaan, zal hij ontdekken dat de eerste definitie correct is en duidelijk wordt gestaafd door het Bijbels gebruik (zie Richt. 7:5 en Marc. 7:33). Ook zal hij ontdekken dat de tweede definitie krachtig ondersteund wordt door de plaatsen in de Schrift. Het is zelfs zo dat het woord *tong* in het merendeel van de Bijbelteksten de betekenis heeft van *taal*. Er is in de Bijbel evenwel geen enkele tekst te vinden waarmee de derde definitie ondersteund kan worden. Het woord *tong* betekent nergens in de Bijbel 'onbegrijpelijke klanken die voortgebracht worden op momenten van religieuze opwinding.' Als iemand daar anders over denkt, laat hem dat dan ten minste op één van de 164 teksten aantonen waar het Hebreeuwse woord *LASHON* of het Griekse woord *GLOSSA* voorkomt.

Sommigen zullen natuurlijk wijzen op de 21 keer dat het woord *tong* voorkomt in I Corinthe 10, 13 en 14, met name op hoofdstuk veertien waar de Statenvertalers in zes van gevallen ongerechtvaardigd en eigenmachtig het woord *vreemde* hebben tussengevoegd, waarmee veel verwarring is veroorzaakt en waarmee enigszins steun wordt verleend aan mensen die de merkwaardige geluiden die door hun stembanden worden voortgebracht door willen laten gaan voor de Bijbelse gave van tongen. Die verwarring zou nooit zijn ontstaan als de kerkelijke theologen de eenvoudige Bijbelse feiten over de achtergrond van het volk aan wie de Corinthebrief is geschreven, hadden geaccepteerd.

² Zie Van Dale Groot woordenboek der Nederlandse taal, vijfde definitie "wat gesproken wordt; (bijbeltaal) taal van een volk."

De Corinthiërs aan wie deze brief is gericht, vormden een grote gemeenschap joden die gelovigen waren geworden in de mens Jezus als de beloofde Messias voor Israël, namelijk hun Heer en Heiland. Dat zij Israëlieten waren, blijkt duidelijk uit I Corinthe 5:1 waar Paulus zegt dat onder hen hoererij voorkwam 'als zelfs onder de heidenen niet (voorkomt).' Deze uitspraak weerlegt elke eerlijke poging om uit te leggen dat de geadresseerden van deze brief heidenen zijn.

De taal van Paulus in I Corinthe 9:13 laat zien dat hij spreekt tot mensen die volledig op de hoogte waren met de gang van zaken in de tempel van Jeruzalem.

In I Corinthe 10:1-4 noemt Paulus de mensen tot wie hij schrijft zijn broeders en hij herinnert hen eraan dat 'onze vaders allen onder de wolk waren, allen door de zee heengingen, allen zich in Mozes lieten dopen in de wolk en in de zee, allen hetzelfde geestelijke voedsel aten, en allen dezelfde geestelijke drank dronken.' Woorden als deze zouden volstrekte onzin zijn als de mensen tot wie hij ze richtte heidenen waren. Deze woorden zouden eens en voor altijd de zaak moeten beslechten voor mensen die het Woord van God het laatste woord geven. De Corinthische gelovigen waren Israëlieten. Als er onder hen heidenen waren, worden zij in deze brief genegeerd.

Ik voorzie dat ten aanzien hiervan felle tegenstand zal komen. Velen zullen direct zeggen: 'maar wat doen we dan met I Corinthe 12:2? Wordt daar niet beweerd dat het om heidenen gaat?'

Mijn antwoord hierop luidt: nee, dat is niet het geval. Ik aarzel niet te verklaren dat de zinsnede 'toen gij nog heidenen waart' een antisemitische vertaling is; en de uitleggingen die hierop gebaseerd zijn, vormen het zoveelste facet van de samenzwering die erop gericht is de jood uit en de heiden in de Bijbel te krijgen. De Griekse zinsnede is hier *HOTE ETHNĒ ÊTE PROS*, wat letterlijk betekent: 'toen de natiën naar u toe waren.' Deze woorden kunnen alleen worden toegepast op Israëlieten die, door de verstrooiing en hun verlies van het Israëlitische burgerschap, ontdekten dat ze 'naar de natiën toe' waren, dat wil zeggen, in betrekking tot de volken stonden. In die positie werden zij bijna onweerstaanbaar betrokken in afgoderij. Het was erg moeilijk te ontsnappen aan de smet waarin zij vrijwel waren ondergedompeld.

We moeten te allen tijde beseffen dat de gelovigen aan wie deze brief werd gericht joden in ballingschap waren, deel van de Diaspora die verstrooid was over het Romeinse Rijk. In alle koloniën van ballingen was het opmerkelijk hoe onverzettelijk de joden vasthielden aan hun Hebreeuwse taal en schrift. De noodzaak om vast te houden aan hun oorspronkelijke taal was buitengewoon groot; maar na zeventien

generaties in ballingschap, moesten zij zich op vele punten gewonnen geven en toestaan dat de Schriften in andere talen werden vertaald. De bekendste daarvan is de Septuagint.

De historische feiten uit de Talmoedische periode (de tijd waarin de Talmoed is samengesteld), tonen aan dat de meningsverschillen over het gebruik van andere talen onafgebroken elke synagoge en iedere kolonie teisterden. In Tiberias was er bijvoorbeeld een synagoge die vrijmoedig zijn positie wereldkundig maakte door de naam *Synagoge van Griekssprekende Joden* aan te nemen. Het gebruik van het Hebreeuws kreeg echter op de meeste plaatsen voortdurend nieuwe impulsen door de komst van mensen uit Palestina; en deze nieuwkomers gaven nieuwe brandstof voor de aloude geschillen.

Uiteindelijk moesten synagogen, wegens het ontbreken van een centraal gezag, voor zichzelf bepalen welke taal of talen mensen konden gebruiken om te bidden, te spreken of om de Hebreeuwse Schriften in te vertalen. In de regel werd meestal gebeden in het Hebreeuws; de Schriftlezingen vonden plaats in zowel Hebreeuws als Grieks; en de discussies mochten in elke taal worden gevoerd, zolang het maar begrepen werd door elk van de deelnemers. Een Megilla Misjna zegt, in verband met het boek Esther, dat een publieke voorlezing niet op correcte wijze plaatsvond als de taal waarvan men zich bediende niet werd begrepen door de lezer. Verder wordt verklaard: 'het is echter geoorloofd om aan hen die het Hebreeuws niet beheersen, voor te lezen in een vreemde taal die zij wel begrijpen.' Niet alle oversten van synagogen en rabbi's zullen zo liberaal zijn geweest.

Enkele feiten die hierboven zijn genoemd, zullen de lezer een begrip geven van de meningsverschillen over de talen die gedurig heersten onder de verstrooiden van Israël, vanaf de verstrooiing van Israël in 600 voor Christus tot aan 54 na Christus toen Paulus voor het eerst sprak in de synagoge van Corinthe. Dat was een zeehaven en het gemengde gezelschap dat daar gestadig doorheen reisde, hield de controverse levend. Een jood uit een afgelegen plaats kon enige weken of maanden in Corinthe verblijven en zou dan direct geneigd zijn het gezelschap te zoeken van zijn mede-Israëlieten in de synagoge. Maar hij werd een probleem als hij een taal sprak die niemand daar begreep, in het bijzonder als hij erop zou staan dat ook te doen. Dat was het probleem waar Paulus het over had in I Corinthe 14. Zijn gezaghebbende conclusies zijn in deze woorden samengevat:

Indien de bazuin een onduidelijk geluid geeft, wie zal zich gereed maken tot de strijd? Evenzo, indien gij met uw tong geen verstaanbare volzin spreekt, hoe zal men het gesprokene begrijpen? Gij zoudt immers in de lucht spreken? Er zijn wie weet

hoe vele soorten van klanken in de wereld en niets is zonder zijn eigen klank. Indien ik nu de betekenis van een klank niet ken, zal ik voor iemand, die spreekt, een vreemde zijn en de spreker zal voor mij een vreemde zijn (I Cor. 14:8-11).

Hij besluit de hele kwestie met de woorden:

Ik dank God, dat ik meer dan gij allen in tongen spreek; maar in de gemeente wil ik liever vijf woorden met mijn verstand spreken, om ook anderen te onderwijzen, dan duizenden woorden in een tong (I Cor. 14:18,19).

En met deze geïnspireerde woorden van Paulus ben ik het van harte eens. De nalatigheid om I Corinthe 14 in verband te brengen met de oude onenigheid over talen in Israël, in het bijzonder onder de ballingen en de antisemitische fout om deze brief uitsluitend toe te passen op de gelovigen in Jezus Christus van deze tijd, heeft voor veel verwarring gezorgd.

Wat de tegenwoordige beweging betreft waarin duizenden in alle kerkelijke richtingen onverstaanbare klanken uiten en beweren dat het gaat om de Bijbelse gave van tongen, beschikt de gelovige in Jezus Christus over uitdrukkelijke en volledige aanwijzingen.

In I Timotheüs 6:20 vertelt de apostel aan Timotheüs dat hij zich buiten het bereik van 'onheilige, holle klanken' moet houden. De woorden 'holle klanken' zijn in het Grieks één woord, *KENOPHONIA*, dat gevormd wordt door de samenvoeging van twee woorden, *KENOS* (leeg) en *PHONIA* (geluid). Het woord kan in deze context niets anders betekenen dan nietszeggende klanken. Die, zo wordt ons gezegd, moeten we uit de weg gaan, of ons ervan afwenden (*EKTREMPOMENOS*). Dezelfde waarheid wordt herhaald in II Timotheüs 2:16 waar gezegd wordt onheilige en holle klanken te vermijden.

Ik heb dus ten aanzien van deze nietszeggende geluiden mijn instructies uit het Woord van God. Ik moet ze allemaal vermijden. Ik moet ze uit de weg gaan. Dat heb ik gedaan en dat zal ik blijven doen in het vertrouwen dat ik van Hem te horen zal krijgen: 'goed gedaan' omdat ik Hem op Zijn Woord heb genomen en daarnaar heb gehandeld. Ik weiger ook maar iets van doen te hebben met zinloos gebrabbel en met de zogenaamde vertalingen die pure inbeelding zijn. Het zijn ronduit werken van het vlees. Als deze dwaasheden aan de Heilige Geest worden toegeschreven, is er sprake van satanische hersenschimmen.